

Vlammetjes

Eerste druk, april 2012
© 2012 Ronald Belkega

Fotograaf: Ingrid Grasman
Model: Hester den Daas

ISBN: 978-90-484-2357-6
NUR: 283

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Vlammertjes

Ronald Belkega

I

18 juli

Als ik alleen op mijn kamer zit, kijk ik vaak naar buiten. Mijn knieën druk ik dan in mijn bed en mijn armen leunen op de vensterbank.

Ik kijk uit op een steegje. Het is best wel een smal steegje.

Daar staat vaak een busje. Een wit busje met letters.

Ik kan de letters niet lezen. Mama vertelde me dat het geen letters zijn maar tekens. Buitenlandse tekens.

Het lijken boompjes en sommige tekens lijken op boter-kaas-en-eieren.

Mama kan ze ook niet lezen, maar weet er wel veel van.

Bij mij in de klas zit een jongetje die de tekens wel kan lezen. Als hij met mij speelt kijken we ook wel eens door het raam. De vensterbank is breed genoeg om naast elkaar te leunen. Mama kan altijd zien wanneer we naar buiten hebben gekeken. Ze zegt dat we onze vette neusjes dan tegen het glas hebben gedrukt. Mijn vriendje zegt dat zijn ouders ook van zulke tekens schrijven. Zijn ouders kunnen niet zo goed Nederlands lezen en schrijven. Zij zijn óók Chinees.

Ik kan mijn eigen achternaam nu ook schrijven in tekens. Elk streepje komt heel precies. Ik heb er veel op geoefend. Een streepje onder en drie omhoog, en het middelste stokje is het langste. Het lijkt een beetje op een middelvinger.

Maar het is BERG.

Mijn voornaam is te moeilijk zegt mijn vriendje. Voor voornamen zijn vaak twee, drie en soms wel vier tekens nodig. Nederlandse namen komen niet voor in China dus moeten ze meerdere stukjes bedenken voor een naam.

Ik dacht vroeger altijd dat Chinezen geel waren, maar dat is helemaal niet zo. Mijn vriendje niet en zijn ouders niet.

Ik zie de burens niet zo vaak. Ze zijn altijd aan het werk.

Later als hij groot is neemt hij de zaak over van zijn papa, zegt hij.

Ik neem nooit de zaak over van papa. Hij doet iets met saaië boeken en getalletjes. Ik haat rekenen.

Papa heeft wel eens wat mappen laten zien. Er staan grafieken in en formules. Papa zegt dat hij winkels en bedrijven helpt. Ik vind tekenen wel leuk. Maar dan geen lijnen en tabellen, maar gewoon poppetjes en dieren. Biologie vind ik leuk op school. Ik heb thuis een vis en een poes. Ze maken geen ruzie. Ik dacht dat poezen vissen altijd opeten. Hij probeert het soms wel eens, dan heeft hij een nat pootje. Ik vind het grappig als hij dan zijn pootje uitschudt. Maar het is hem nog nooit gelukt om de vis uit zijn kom te hengelen. Dat mag ook niet van mama. Ze schreeuwt dan wel eens of slaat de poes. Dat vindt ik best zielig. Je mag dieren geen pijn doen.

Ik hou erg veel van dieren. Later als ik groot ben wil ik graag een grote hond.

Maar wel een lieve. Niet zo'n hond die veel blaft, maar zo'n grote zachte die het leuk vindt om op schoot te zitten. Die je soms likt en hardop snurkt als hij ligt te slapen. Een zwarte of een lapjeshond, met een witte kin en bruine oren.

Op school vertelde een meisje dat zulke honden wel goede waakhonden zijn.

Als de honden de mensen niet kennen of er is veel lawaai dan blaffen ze heel erg hard.

Dieven kunnen daar best wel van schrikken.

Ik ben bang voor dieven. Daarom is een hond best handig, die kan ze dan tenminste weggagen.

Ik stop nu weer met schrijven. Tot morgen.

Knuffel en kus,

Sanne

Ruim een maand later, 26 augustus

‘Mag ik van jou de jus en de aardappels?’

Sanne geeft wat er gevraagd wordt zonder wat te zeggen.

‘Zeggen we niks meer of zo?’ klinkt het nors.

‘Ach, laat haar maar even,’ sust mama.

‘We zijn nu lekker aan het eten, wat vinden jullie van het sausje over de boontjes. Het is wat nieuws, iets uit een zakje, maar ik vind het erg lekker.’

Papa knikt met zijn mond vol eten. Het blijft stil aan tafel.

‘Ik moet trouwens na het eten nog even naar kantoor. Er ligt nog een map die ik vanavond even moet doornemen.’

‘Hè jakkes, je bent ook altijd aan het werk.’

Sanne kijkt naar haar vork, ze draait hem om en ziet haar eigen gezicht. Maar dan wel op de kop. Ze brengt de vork steeds dichterbij haar gezicht. Hij raakt bijna het puntje van haar neus. In de vork kijkt ze scheel.

Een soort mini-lachspiegel. Maar Sanne lacht niet.

‘Trouwens dat is helemaal niet waar, we zijn vier weken geleden lekker een week weg geweest met zijn tweetjes.’

‘Oké, je hebt gelijk, maar ik had gehoopt dat je het nu dan wat rustiger aan zou doen.’ ‘Er moet toch ook brood op de plank komen, en sausjes voor over de boontjes.’

Papa lacht flauwtjes naar ma. Ze lacht wel maar haar lach is binnen een seconde weer weg en verandert in een strak gezicht.

‘Mag ik van tafel?’ vraagt Sanne.

‘Nee,’ klinkt het streng, ‘we eten eerst met zijn allen een toetje.’

‘Maar ik heb geen honger meer.’

‘Dat kan zijn, maar je blijft in ieder geval aan tafel zitten totdat

iedereen het op heeft en daar hoort het toetje ook bij,' zegt papa kwaad.

Sanne durft papa niet aan te kijken, ze kijkt naar haar lepel. De lepel glimt lang zo veel niet als de vork.

Volgens mij heeft oma daar nog haar toetjes mee gegeten, denkt Sanne.

Sanne probeert een reden te bedenken waarom de lepel zo dof en gelig is. Het wachten duurt lang. Te lang. Schiet nou eens op, denkt Sanne. Sanne kijkt naar mama. Zij hangt bijna met haar mouw in haar gore sausje. Toetje eten ziet er best raar uit bij andere mensen. Papa en mama slobberen de blanke vla naar binnen.

'Mooi, wil je nu even helpen met afruimen?' vraagt mama op vriendelijke toon.

'Dat is een goed idee,' zegt vader, 'dan rijd ik nog even naar kantoor om mijn mappen te halen en dan ben ik over drie kwartier weer thuis.'

Terwijl papa zijn jas al aan trekt, sloft Sanne met het pannetje waar de saus in heeft gegeten en drie onderzettert naar de keuken.

Mama pakt de grote pannen en sloft achter haar dochter aan.

'Bam!'

De deur knalt achter papa dicht.

Sanne kijkt geschrokken naar de deur. Ze loopt vanuit de keuken terug naar de tafel en pakt het bestek op en loopt opnieuw naar de keuken.

Als de tafel is afgeruimd loopt Sanne naar haar kamer.

Mama laat haar met rust.

Sanne ploft met de knieën in haar bed en staart naar buiten.

19 juli

Hallo, daar ben ik weer. Nog een weekje en dan is het eindelijk vakantie. VAKANTIE!

Jippie! Ik heb er echt veel zin in. VAKANTIE! Lekker niet naar school, geen meesters en juffen, geen boeken, geen leeswerk, geen rekenen. Geen tafels van 9, geen spelling.

Juf Lisa zegt dat we deze week alleen nog maar leuke dingen gaan doen. Dinsdag sportdag, woensdag uitvoering van groep 8 en donderdag doen we nog spelletjes en moeten we onze la opruimen. Vrijdag zijn we vrij. Morgen sportdag, daar heb ik dan eigenlijk niet zo heel veel zin in. Ik ben niet zo handig weet je, ik kan wel goed touw klimmen en slingeren in de ringen al zeg ik het zelf. Ik kan niet goed vangen, niet voetballen, niet slagballen, koprollen, basketballen en ik ben ook niet de snelste met tikkertje. Ik geloof dat we morgen van alles en nog wat moeten doen. Voetbal, unihockey, hardlopen, verspringen en estafette. Vorige week hebben we ook unihockey gespeeld. Gelukkig zijn de sticks niet van hout maar van plastic en is de bal ook niet zo hard als bij het echte hockey. Jasmijn kreeg vorige week nog zo'n bal tegen haar hoofd, maar die stuitte heel grappig, poink terug op de grond. Het deed haar gelukkig geen pijn. Vorig jaar werd ons groepje 3e van de negen groepjes met estafette. Ik heb een klein bronzen bekkertje gekregen. Dirk, Jasper en ik zaten in een groepje. Jasmijn werd tweede samen met Iris en Farid. Ze waren maar een klein beetje sneller dan wij. Juan, Chi en Femke waren eerste, maar die hadden ook een hele snelle jongen in de groep. Dat was echt niet eerlijk. Ons groepje had ook wel twee jongens, maar Dirk is een beetje dikkgig. Dat geeft niet, maar hij is niet heel snel. Ik ben eigenlijk sneller dan hij, want we hebben ook wel eens tegen elkaar gelopen. Jasper is wel aardig snel. En hij is ook heel aardig als persoon.

Hij heeft al verkering. Met Janneke. Ik vind dat 'Jasper en Janneke' gek klinkt. Ik noem ze altijd 'Jip en Janneke,' of 'JanJas'. Ik weet zeker dat die verkering wel weer uit gaat. Misschien ga ik later wel met hem. Niet dat ik dat Janneke gun hoor, van mij mogen ze best bij elkaar blijven. Jasper is veel langer dan Janneke. Jasper is ook wel langer dan ik, maar niet zo heel veel langer. Jongens horen ook langer. Beetje stoer doen en zo. Ik geloof dat ik dat bronzen beeldje nog wel ergens heb. Misschien krijg ik morgen wel weer een beker. En natuurlijk een vaantje. Meestal wip ik als eerste dat ijzeren rondje uit het vaantje. Dat doet iedereen bij ons in de klas. Ik laat het vaantje wel altijd thuis zien. Die bronzen beker maakte mijn ouders heel trots. Ze hebben nooit iets gezegd over mijn vaantjes. Blijkbaar zijn vaantjes niet zo belangrijk. Medailles wel. Met de avondvierdaagse stond papa te glunderen toen ik mijn eerste medaille kreeg. Hij had een mooie bos bloemen voor me gekocht. En mijn oma ook. En mijn tante.

Wat moest ik eigenlijk met die bloemen. Ik vond het wel heel mooi, maar ik dacht dat alleen oude mensen bloemen krijgen. Bloemen gaan altijd dood. Zelfs die in de tuin. Of een kat piest er op, of een slak vreet er aan. En na sneeuw of ijs blijft er ook weinig van over. Onze burens hebben in de achtertuin geen bloemen, maar heel veel kleine steentjes en veel groen. Ik vind dat eigenlijk ook wel mooi. Rozen vind ik wel héél mooi. Narcissen niet, hyacinten al helemaal niet, die stinken. Wij hebben geen tuin, dat komt omdat wij alleen de bovenverdieping hebben. De burens naast het steegje hebben en een beneden en een boven. Dat komt omdat ze boven hun werk wonen. En achter het huis is een steentjestuin. Chi's ouders hebben de tuin zelf gebouwd of aangelegd of zoiets. Ik ben er nog maar twee keer geweest. Meestal spelen we toch boven op zijn of op mijn kamer of we gaan naar buiten. We gaan dan altijd een paar keer tegen elkaar hardlopen. Ik probeer net zo snel te rennen als hij, maar hij heeft van die korte beentjes. Hij is ietsje kleiner dan ik. Ik ben

niet verliefd op Chi. Hij is wel superlief, maar ik vind hem niet zo knap als Jasper. Misschien ga ik morgen wel winnen door het vele oefenen met Chi. Ik heb echt zin in deze week. Leuke dingen doen en daarna vrij. VAKANTIE! YESSSS!

Sanne